

Sele det ærede Medlems Udvikling af, hvorledes Regjeringen er kommet over til kun at have dette ene Formaal: den militære Udvikling, dette Militarismens Spørgsmaal, som stadig manes frem, tilstaar jeg er Noget, der er gjentaget saa ofte, at jeg ikke vil bidrage til Nædsommeligheden af at høre derpaa ved at indlade mig videre paa det.

Fra det ærede Medlems Side fremkomder en Anke mod Regjeringen, fordi de provisoriske Love først nu efter Jul vare forelagte. Det var Noget, som han ansaa for at være et Tegns paa, at Regjeringen mere og mere vilde fristage sig for Opfyldelsen af sin Pligt, overensstemmende med Grundloven effektivt at forelægge disse provisoriske Love. Den fulgte Fremgangsmaade forekommer mig at være berettiget, da den Forbring jo dog ikke kan stilles og heller ikke er bleven stillet af dette Thing, at de provisoriske Love skulle forelægges strax ved Samlingens Begyndelse; en Forbring, som selv om den var stillet, dog ikke vilde have nogen som helst Hjemmel i Grundloven. Det forekommer mig derfor, at det ikke vilde være ubilligt, om man, i Stedet for at maale Forsinkelsen med Forelæggelsen af de provisoriske Love efter den Tid, paa hvilken Samlingen begynder, om man saa vilde sammenligne den med, hvor vidt Samlingen var fremrykket paa den Tid, de provisoriske Love bleve forelagte, og da skal jeg, naar det ærede Medlem anføde over, at de provisoriske Love først ere fremkomne efter Jul, noget efter hans Mening Uthørt eller i alt Fald Abnormt, minde om, at vi endnu efter Jul og længe efter Jul, i Midten af Januar, ikke have set Finanslovsbetænkningen for det kommende Aar, og at altsaa Rigsdagen, eller i alt Fald dette Thing, maa mene, at der endnu er en god lang Forhandlingstid tilbage. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Frygt for, at der ikke skulde blive Tid til at forhandle de provisoriske Love, er noget uhjemlet, thi dersom ellers Tiden slaar til, til at faae Finansloven for det kommende Aar forhandlet til Ende, saa kan jeg ikke skjønne, at der ikke skulde blive Tid til at forhandle de provisoriske Love. I alt Fald forekommer det mig, at, naar man i den Henseende selv boer i et Glashus, skal man vogte sig for at begynde med at kaste med Sten. — Naar det ærede Medlem sigtede Høire og Regjeringen for, at de nu vare komne saa vidt, at de kun interesserede sig for militære Foranstaltninger, medens det, vi efter hans Mening trængte langt mere til, nemlig Foranstaltninger til Fremme af den økonomiske Udvikling her i Landet, traadte ganske i Bag-

grunden, saa tror jeg, at denne Paastand er ganske uhjemlet, navnlig naar man ser hen til den Række af Forslag, netop tagende Sigte paa den materielle Udvikling og kostende Millioner i stort Maal, som er forelagt af selve Regjeringen. — Endnu skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at det ærede Medlem ved at citere en Udtalelse, har taget Feil i, at det er en Udtalelse under denne Sags Forhandling; det var en Udtalelse ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1885 86 eller 86—87, jeg erindrer ikke, hvilke af Aarene det var, og det var en Udtalelse, som jo aldeles ikke raimte, som det ærede Medlem mente, dette Things Bevillingsret. Den Udtalelse, det ærede Medlem maa have sigtet til, som jeg i alt Fald antager, det ærede Medlem har sigtet til, var, at man fra Flertallet havde gjort gjældende i Betænkningen over Statsregnskabet, at det der havde sagt, at det hævdede, at provisoriske Finanslove vare stridende mod Grundloven o. s. v., og dertil var det, jeg sagde, at de kunne paastaa og paastaa i saa stærke Ord, de ville, men hævde det kunne de kun ad en eneste Vej, og det er ved at underkaste Spørgsmaalet den eneste Dømtol, som i Virkeligheden er kompetent til at afgjøre det. Det var det, jeg sagde. Deri ligger i mine Tanker ikke nogen Fornegtelse af dette Things Bevillingsret.

Wagner: I det lange Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holtstein-Dejreborg), der i Hovedsagen var en Repetition af Rigsdagstidenden — det er Noget, som vi er vant til at høre flere Gange om Aaret ved 1ste Behandling af Finansloven, 3die Behandling af Finansloven, somme Tider ogsaa ved 2den Behandling, var der, blandt det overordentligt Meget om Militarisme og forfjællige lignende andre interessante Kvæstioner, to Ting, der vare lidt nyere, og som det ogsaa har sin Interesse at se lidt nærmere paa her ved Tillægsbevillingsloven. Den ene Paastand var den, at vi levede under saa overordentlig fredelige Tilstande i Europa, at der ikke var fjerneste Grund til at være bekymret; det var saadan en Slags Variation paa den gamle Børnevise „Sikken en deilig Stov, her er ingen Kjøvere“, og den anden Paastand var den, at det maatte betragtes som særlig graverende, at Regjeringen havde tilladt sig at tage den omtalte Sum, uagtet der udtrykkelig var bleven protesteret derimod af Folkethingets Majoritet ved en Dagsorden. Man kan naturligvis ikke vente, at Grunde, som Regjeringen og dens Tilhængere maatte anføre angaaende